

Különleges nyár

Amíg szinte mindenki az évfolyamomból a szorgalmi időszak utolsó heteiben azon töprengett, hogy hova és mikor menjen diakóniai gyakorlatra, én egy kicsit másképpen közelítettem meg ezt a kérdést. A mi mintatantervünkben ugyanis még egy két hetes gyülekezeti gyakorlatra kellett csupán mennünk, s amikor arra gondoltam, hogy milyen is volt akkor, arra jutottam, hogy ez az idő kevés. Kevés ahhoz, hogy megismerjem az intézményt, az embereket, az ápolók hozzáállását, és ahhoz is kevés, hogy tudjam, min mennek keresztül mind a gondozók, mind az idősek.

Ezzel a háttérgondolattal jelentkeztem az Erasmus Szakmai Gyakorlatra, két hónapra. Egy idősek otthonát választottam ott, ahol a nagyszüleim is élnek. Azért erre esett a választásom, mert ezen a téren egyáltalán nem volt tapaszta-

latom, s azt sem tudtam, hogy tudnám-e őket szeretni, tudnék-e bármiféle kapcsolatot ápolni velük, vagy tudnék-e rajtuk bárhogyan is segíteni. De emellett azzal is tisztában voltam, hogy a gyülekezeteink nagy részét nem a fiatalok teszik ki, hanem ők, akik már tele vannak élettapasztalattal, rálátással, talán bölcsességgel. Ma pedig úgy gondolom, hogy jól tettem, hogy megismertem őket, mindannyiukat, akkor is, ha szomorúsággal töltenek el az emlékek, mert tudom, hogy egy részüket nem fogom többé látni, s akik még megérik azt az időt, amikor újra meglátogatom őket, talán már nem fognak emlékezni a közös időtöltéseinkre. Természetesen mindez, csak a búcsúzás napjaiban tudatosult bennem, hogy mennyire szívszaggató lesz, nem gondoltam volna, főleg az elején nem.

Az első néhány napban nem volt könnyű, ugyanis az otthonban nem voltak felkészülve egy olyan gyakornokra, aki semmilyen módon

nem jártas a betegápolásban, illetve a gondozásban. Viszont miattam sem volt könnyű, mert személyiségemből fakadóan nehezen nyitottam feléjük, és néha nem is értettem, hogy mások hogyan kezelhetik ilyen jól az adott szituációt. Mégis, a kezdeti nehézségek ellenére, minden reggel olyan nagy szeretettel üdvözöltek, hogy nem lehetett nem megszeretni őket.

Az első napok alatt kikristályosodott, hogy mik lesznek a napi teendőim, ami többnyire az étkezésben való segítséget és a személyes kapcsolatok ápolását jelentette. Minden napra voltak hozzám beosztva különböző személyek, akikkel időt töltöttem, akár beszélgetés formájában, akár úgy, hogy elvittem őket a városba kirakatokat, vagy éppen arra járó embereket nézni. S noha minden napnak ugyanaz volt a sémája, mindig valamiben különbözött, akár attól függően is, hogy milyen volt az idő, ami végtére nagyban befolyásolta az idősebb emberek, de néha még a gondozók hangulatát is. Így amikor 30 °C körüli hőmérsékletre lehetett számítani, mindenki felkészült a legrosszabbra, és azt hiszem igazuk volt. Ilyenkor fáradtabbnak érezték magukat az emberek, a kertbe sem tudtunk kimenni és étvágytalanabbak voltak az átlagosnál. Végül mérhetetlen biztosságot adott, hogy minden egyes nap, amikor felkeltem, tudtam, hogy mit kell aznap tennem, viszont ugyanígy szabadságot is éreztem, mert mindig átélhettem valamit, amit egészen addig nem.

De mivel teológusként mentem oda, így természetesen ezen a téren is igénybe vettek, hiszen minden reggel volt egy áhítat az otthonban, amit vagy a dolgozók, vagy egy-egy lelkész tartott a lakóknak. Idővel én is becsatlakoztam a sorba, s hetente kétszer-háromszor igyekeztem továbbítani nekik Isten üzenetét. Annak ellenére, hogy ez egy elég jelentős része volt az ottlétemnek, és akadt olyan, aki az alatt az idő alatt kezdett el áhítatra járni, amíg ott tartózkodtam; úgy gondolom, hogy mégsem ez volt az igazán meghatározó pontja az ottlétemnek. Sokkal inkább fontos az, ahogyan a nap hátralévő 7,5 órájában bántam az emberekkel. Sokszor nem volt könnyű, mégis reggelente,

amikor bementem az otthonba, olyan sok szeretettel tudtam feléjük lenni, és olyan örömmel, ami bizonyosan nem tőlem jött.

Ez alatt a rövid két hónap alatt sok mindent láttam, és tapasztalhattam. Láttam időseket beköltözni az otthonba úgy, hogy még minden nap reménykedtek, hogy hazamehetnek; láttam olyat, aki az alkoholizmus miatt került oda és annyi idős, mint a szüleim; láttam olyat, aki mellettem kapott agyvérzést és láttam szeretteket búcsúzni... Mégis biztatok arra mindenkit, hogy próbálja ki, milyen is egy ilyen helyen tölteni a mindennapokat. S az igazsághoz még az is hozzátartozik, hogy itt nem csak arról tanulhattam, hogy milyenek ők, milyen tünevényesek és mennyi szeretet és érzés van bennük, hanem sokkal több ajándékot kaptam általuk, sokkal többet tapasztaltam meg Isten szeretetéből, mint azt addig bármikor.

Lugosi Lili

Velence, avagy az első évfolyam gólyatábor-élményei

2015. augusztus 25-29. között gólyatáborban vehettünk részt Velencén a Timóteus-házban.

Az áprilisi felvételi feszült pillanatai után izgatottan vártuk a júliusi felvételt értesítő leveleket is. Sokat kérdeztünk egymást, hogy megérkezett-e már, és ha igen, akkor mi szerepel benne. Így augusztus 25-én már ismerősként köszönthettük egymást a Déli-pályaudvaron, ahonnan a vonatunk indult Velencére. Az utazás gyorsan telt, hiszen mindenkitől volt mit kérdezni, és mindenkinek volt mit mondania, lehetett az egy jó könyv, nyári élmények, Csillagpont vagy a még nem is olyan régről a gimnáziumi megpróbáltatások. Miután leszálltunk, a segítők szerint egy „rövid” séta állt előttünk. A Timóteus-házban a szo-